

Диспозитив

- 1) Посоченото в член 3, параграф 1 от Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори понятие „договорна клауза[, която] не е индивидуално договорена“, трябва да се тълкува в смисъл, че обхваща по-конкретно договорна клауза, изменена със задължителна национална законодателна разпоредба, приета след сключването на договор с потребител с цел да замени съдържаща се в посочения договор нищожна клауза.
- 2) Член 1, параграф 2 от Директива 93/13 трябва да се тълкува в смисъл, че приложното поле на тази директива не обхваща клаузите, отразяващи задължителни разпоредби на националното право, които са втъкнати след сключването с потребител на договор за заем с цел да заменят нищожна клауза в него, налагайки фиксиран от Националната банка на Унгария валутен курс. При все това клауза относно валутния риск като разглежданата в главното производство не е изключена от посоченото приложно поле по силата на тази разпоредба.
- 3) Член 4, параграф 2 от Директива 93/13 трябва да се тълкува в смисъл, че изискването договорната клауза да бъде съставена на ясен и разбираем език, задължава финансовите институции да предоставят на заемателите достатъчна информация, която да им позволява да вземат решения, основани на добра информираност и благоразумие. В това отношение това изискване означава, че потребителят разбира клауза относно валутния риск едновременно от формална и граматическа гледна точка, но и по отношение на конкретния ѝ обхват в смисъл, че среден потребител, относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен, може не само да установи възможното обезценяване на националната валута спрямо чуждестранната валута, в която е сключен заемът, но и да прецени потенциално значителните икономически последици от подобна клауза върху финансовите си задължения.
- 4) Член 4 от Директива 93/13 трябва да се тълкува в смисъл, че налага ясният и разбираем характер на договорните клаузи да се преценява чрез позоваване към момента на сключването на договора на всички обстоятелства около това сключване, също както и на всички останали клаузи на договора, независимо от обстоятелството, че в един по-късен момент националният законодател е обявил или презумирал тези клаузи за неравноправни и вследствие на това за недействителни.
- 5) Член 6, параграф 1 и член 7, параграф 1 от Директива 93/13 трябва да се тълкуват в смисъл, че когато разполага с необходимите за това правни и фактически данни, националният съд има задачата да извърши служебна преценка, вместо потребителя в качеството му на ищец, на евентуално неравноправния характер на договорна клауза.

(¹) ОВ С 144, 8.5.2017 г.

Решение на Съда (втори състав) от 13 септември 2018 г. (преюдициално запитване от Consiglio di Stato — Италия) — Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato/Wind Tre SpA, предишно наименование Wind Telecomunicazioni SpA (C-54/17), Vodafone Italia SpA, предишно наименование Vodafone Omnitel NV (C-55/17)

(Съединени дела C-54/17 и C-55/17) (¹)

(Преюдициално запитване — Защита на потребителите — Директива 2005/29/ЕО — Нелоялни търговски практики — Член 3, параграф 4 — Приложно поле — Членове 5, 8 и 9 — Агресивни търговски практики — Точка 29 от приложение I — Агресивни търговски практики при всякакви обстоятелства — Доставка на непоръчани стоки — Директива 2002/21/ЕО — Директива 2002/22/ЕО — Далекосъобщителни услуги — Продажба на SIM (Subscriber Identity Module — модул за идентификация на абоната) карти, съдържащи определени предварително въведени и предварително активирани настройки за услуги — Липса на предварително уведомяване на потребителите)

(2018/C 408/13)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Consiglio di Stato

Страни в главното производство

Жалбоподател: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Ответници: Wind Tre SpA, предишно наименование Wind Telecomunicazioni SpA (C-54/17), Vodafone Italia SpA, предишно наименование Vodafone Omnitel NV (C-55/17)

в присъствието на: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (C-54/17), Altroconsumo, Vito Rizzo (C-54/17), Telecom Italia SpA

Диспозитив

- 1) Понятието „доставка на непоръчани стоки“ по смисъла на точка 29 от приложение I към Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялни търговски практики“), трябва да се тълкува в смисъл, че без да се накърняват проверките, които следва да бъдат направени от запитващата юрисдикция, то обхваща поведения като разглежданите в главните производства, изразяващи се в продажба от далекосъобщителен оператор на SIM (Subscriber Identity Module — модул за идентификация на абоната) карти, в които предварително са въведени и активирани настройки за определени услуги, като сърфиране в интернет и гласова поща, без потребителят да е бил предварително информиран по подходящ начин за това предварително въвеждане и активиране на настройки, нито за себестойността на тези услуги.
- 2) Член 3, параграф 4 от Директива 2005/29 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, по силата на която поведение, представляващо доставка на непоръчани стоки по смисъла на точка 29 от приложение I към Директива 2005/29, като разглежданото в главните производства, трябва да се преценява с оглед на разпоредбите на тази директива, от което следва, че съгласно тази правна уредба националният регулаторен орган по смисъла на Директива 2002/21/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги (Рамкова директива), изменена с Директива 2009/140/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 г., не е компетентен да санкционира такова поведение.

⁽¹⁾ ОВ С 239, 24.7.2017 г.

Решение на Съда (голям състав) от 11 септември 2018 г. (преюдициално запитване от Bundesarbeitsgericht — Германия) — IR/JQ

(Дело C-68/17) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Социална политика — Директива 2000/78/ЕО — Равно третиране — Професионални дейности на църквите или на други организации, чиято етика е основана на религията или убежденията — Професионални изисквания — Отношение на добросъвестност и лоялност съобразно характера на църквата или организацията — Понятие — Разлика в третирането, основана на религията или убежденията — Уволнение на служител от католическо вероизповедание, упражняващ ръководни функции, поради сключване на втори граждански брак след развода му)

(2018/C 408/14)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Bundesarbeitsgericht

Страни в главното производство

Жалбоподател: IR

Ответник: JQ